



JUDr. PAVEL BLAŽEK, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 9.7.2012
Čj. 280/2012-OD-SPZ

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 BRNO

Věc: obv. J. M. – stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 2 T 10/2010

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám ve prospěch obviněného J. M. (...),

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28.6.2011, sp.zn. 14 To 56/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání obviněného podané proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25.1.2011 sp.zn. 2 T 10/2010.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25.1.2011, sp.zn. 2 T 10/2010, bylo rozhodnuto tak, že „se podle § 452 odst. 2 trestního řádu za použití § 451 odst. 3 trestního řádu uznává na území České republiky rozsudek Zemského soudu v Regensburgu ze dne 29.4.2009 sp.zn. 2 KLs 111 Js 17770/2004, jímž byl uznán vinným ze spáchání trestného činu organizovaného nelegálního převodu cizinců v reálném souběhu podle § 92b odst. 1, § 92a odst. 1, § 92 odst. 1, § 58 odst. 1 cizineckého zákona, § 52, § 53 německého trestního zákoníku, za které mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání šesti let, za současného zrušení trestu odnětí svobody z rozsudku Zemského soudu Mnichov I ze dne 1.4.2009 sp.zn. 3 KLs 231 Js 200684/04, jímž byl uznán vinným ze spáchání trestného činu těžké organizované krádeže podle § 244a, § 243 odst. 1, § 242 odst. 1, § 22, § 23, § 25 odst. 2, § 53 německého trestního zákoníku, přičemž podle právního řádu České republiky by jeho jednání bylo kvalifikováno jako trestný čin nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, 2 písm. c) trestního zákona účinného do 31.12.2009 a sbíhající se trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. a), b) trestního zákona. Podle § 451 odst. 3 trestního řádu

a článku 10 odst. 1 Úmluvy o předávání odsouzených osob ze dne 21. března 1983, uveřejněné pod číslem 553/1992 Sb. se ve výkonu trestu bude pokračovat bez jeho přeměny“.

Popsaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem napadl obviněný odvoláním, které Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 28.6.2011, sp.zn. 14 To 56/2011, zamítl jako nedůvodné. Ve výroku není označeno žádné zákonné ustanovení, které soud užil. Jestliže odvolání bylo zamítnuto jako nedůvodné, stalo se tak podle § 256 trestního řádu per analogiam.

Rozhodnutí o uznání cizozemského rozhodnutí na území České republiky se může opírat o různý právní základ, kterým může být mezinárodní smlouva, a to dvoustranná či vícestranná, a při neexistenci mezinárodní smlouvy vnitrostátní úprava v hlavě XXV. oddílu sedmém trestního řádu. Různé právní základy pak mohou stanovit pro uznání cizozemského rozhodnutí různé podmínky a s tím související různé právní důsledky. Proto je důležité, aby výrok uznávacího rozsudku obsahoval odkaz na právní základ pro uznání cizozemského rozhodnutí. Z článku 22 odst. 4 Úmluvy o předávání odsouzených osob ze dne 21.3.1983, publikované pod č. 553/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) přitom vyplývá, že přichází-li v úvahu více právních základů pro uznání cizozemského rozhodnutí, pak volba mezi nimi přísluší požadujícímu státu.

Za právní základ pro uznání cizozemského rozhodnutí byla v případě obviněného určena Úmluva ve spojení s Dodatkovým protokolem ze dne 18.12.1997, publikovaného pod č. 26/2003 Sb.m.s. (dále jen „Dodatkový protokol“).

Ustanovení článku 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu umožňuje převzetí odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody bez jeho souhlasu, pokud odsuzující rozhodnutí nebo správní rozhodnutí vydané na jeho základě zahrnuje příkaz k vyhoštění, vypovězení nebo jiné opatření, v jehož důsledku odsouzený nebude moci po propuštění dále setrvávat na území odsuzujícího státu. Vykonávající stát je však současně povinen při svém rozhodování vzít v úvahu stanovisko odsouzeného.

V daném případě obviněný souhlas se svým předáním k výkonu zbytku trestu odnětí svobody do České republiky nedal. Přitom rozhodnutím Krajské správy zemského hlavního města Mnichov ze dne 23.9.2009, č.j. 162104327684/1, mu byl vysloven zákaz vstupu a pobytu ve Spolkové republice Německo.

Předání odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody podle článku 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu má, jak vyplývá z odstavce 4 téhož článku, za následek uplatnění zásady speciality, podle níž odsouzený nemůže být stíhán, odsouzen anebo zadržen, pokud jde o výkon trestu nebo příkaz k zadržení v souvislosti s jakýmkoli jiným trestným činem spáchaným před předáním, než je ten, za který byl vykonávaný trest uložen, a ani nemůže být z jiného důvodu omezována jeho osobní svoboda, s výjimkou případů, kdy s tím odsuzující stát souhlasí, nebo kdy odsouzený měl možnost opustit území vykonávajícího státu a v průběhu 45 dnů od svého propuštění tak neučinil, anebo se na jeho území opět vrátil poté, co je opustil.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14.8.2008, sp.zn. 11 Tz 16/2008, publikovaného pod č. 39/2009 Sb. rozh. tr., je proto nutné, aby ve výroku rozhodnutí o uznání cizozemského rozhodnutí podle článku 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu bylo jednak citováno ustanovení článku 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu, a dále aby zde byl

popsán skutek, o kterém bylo rozhodnuto uznávaným cizozemským rozhodnutím. Splnění těchto dvou uvedených požadavků je totiž podmíněno uplatnění zásady speciality ve smyslu čl. 3 odst. 4 Dodatkového protokolu, když citace článku 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu označuje právní základ pro uznání cizozemského rozhodnutí, od něhož se odvíjí uplatnění zásady speciality a popis skutku vymezuje hranice zásady speciality, která se uplatní na všechny ostatní (tj. ve výroku uznávacího rozsudku nepopsané) skutky spáchané před předáním odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody. Pokud však výrok uznávacího rozsudku tyto náležitosti neobsahuje, zásada speciality se nemůže uplatnit, čímž je obviněný zbaven ochrany prostřednictvím zmíněné zásady a jeho práva jsou tím porušena.

Ačkoli Krajský soud v Ústí nad Labem v odůvodnění svého rozsudku ze dne 25.1.2011, sp.zn. 2 T 10/2010, konstatuje, že rozsudek Zemského soudu v Regensburgu (za současného zrušení trestu odnětí svobody z rozsudku Zemského soudu Mnichov I ze dne 1.4.2009, sp.zn. 3 KLs 231 Js 200684/04) je možné uznat na základě ustanovení článku 10 odst. 1 Úmluvy a dospěl k závěru, že podmínky pro uznání jsou splněny, opírá svůj uznávací výrok rozsudku toliko o ustanovení § 452 odst. 2 a § 451 odst. 3 trestního řádu a výrok o pokračování ve výkonu trestu o § 451 odst. 3 trestního řádu a článek 10 odst. 1 Úmluvy. Citace ustanovení článku 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu, stejně jako popis skutku, o kterém bylo rozhodnuto uznávaným cizozemským rozhodnutím, ve výroku tohoto rozsudku chybí.

Ani odvolací Vrchní soud v Praze svým usnesením ze dne 28.6.2011, sp.zn. 14 To 56/2011, uvedené vady rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem nenapravit, když odvolání obviněného zamítl.

Proto **navrhují**, aby Nejvyšší soud České republiky:

1. podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že pravomocným usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 28.6.2011, sp.zn. 14 To 56/2011, a v řízení jemu předcházejícím byl porušen zákon v neprospěch obviněného J. M., a to v článku 3 odst. 1, 2 a 4 Dodatkového protokolu k Úmluvě a v ustanovení § 256 trestního řádu per analogiam,
2. podle § 269 odst. 2 trestního řádu zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28.6.2011, sp.zn. 14 To 56/2011, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo, pozbyla podkladu,
3. a dále postupoval podle § 270 odst. 1 trestního řádu a věc přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud vyhověl dne 9.8.2012 pod sp.zn. [11 Tz 54/2012](#).